

Nejsme v tomto světě opuštěni!

Hošťálková 1. 1. 2016

Písně: 161, 696, 530, 697, 171 (písně k V.P.: 397, 399, 404)

Čtení z Písma: kniha Jozue 1, 1 - 9

Text kázání: kniha Jozue 1, 5b - 6a

Milí bratři a sestry,

co může mít společného tato starozákonní událost ze života Jozuova se začátkem Nového roku, na jehož práh jsme se všichni opět postavili. Jistě, ta situace není totožná, ale určitá podoba tu je.

Mojžíš zemřel a na jeho místo nastoupil Jozue. My jsme včera „pochovali“ starý rok a dnes oslavujeme „zrození“ a nástup roku nového. Tenkrát, když došlo ke střídání osob na vedoucím místě, to byla pro život Božího lidu velmi významná chvíle. I začátek nového roku, ta pomyslná křižovatka času, v sobě něco z této důležitosti skrývá. Před Jozuem a jeho lidem ležel onen - nám již známý - veliký úkol dobytí a obsazení zaslíbené země. Také před námi stojí, velký úkol - vybojovat (dle apoštola Pavla) „dobrý boj víry“ a dosáhnout mnohého z toho, co před námi ještě dnes leží v podobě plánů, přání, tužeb a nejrůznějších předsevzetí.

Kdo by se tedy divil, že se Jozue obával velikosti úkolu, který mu byl svěřen a doléhal na něj strach z budoucnosti s mnohou nejistotou. Vždyť ani nám dnes nejsou tyto pocity vzdálené a cizí. I my si nad mnohým klademe mnohé otázky - nad tím, čím jsme obklopeni a také sami nad sebou, nad údobím, do kterého vstupujeme, nad zápasy a zkouškami, které nás čekají. A tak stejně i my potřebujeme to povzbudivé a potěšující slovo, které bylo tenkrát určeno Jozuovi: **„Nenechám tě samotného a neopustím tě. Bud' rozhodný a statečný.“** Patrně to bude právě toto slovo, které vystihuje totožnost také našich potřeb s potřebami všech lidí, kteří žili před námi a budou žít po nás. Potřebujeme pro svůj život i pro to, čemu jdeme vstříc - abychom na to stačili a vše unesli - povzbuzení, oporu.

Naštěstí nejsme v postavení Jozua, který měl zvládnout tak mnohý lid a který proti sobě měl tolik nepřátel, na kterých měl vybojovat zaslíbenou zemi. Nicméně i každý z nás má a bude mít dost práce sám se sebou, se svou rodinou, se svými dětmi. Všichni dobře víme, jak je potřebné, ale také docela těžké v tomto úkolu - ve kterém nás čeká tolik nejrůznějších nástrah, nesnází i starostí - dobře obstát. Není to žádná samozřejmost, máme-li dobře obstát ve víře uprostřed nedověry a nevěry a nade vše milovat svého Pána a Boží věci. Nemůžeme přitom ani počítat s porozuměním a přátelským postojem lidí, kteří se Bohu odcizili. Přesto ale nemáme ani v tomto ohledu propadat strachu a úzkosti, nejde přece jen o naši lidskou věc. Nejsme v tom všem sami. To Boží zaslíbení a ujištění dané Jozuovi, platí v každé chvíli i nám. **„Nenechám tě samotného a neopustím tě.“**

Ještě k nám doléhají ozvuky Vánoc a po nich - po té události světového významu - víme, že Pán Bůh toto zaslíbení stvrdil právě v Ježíši Kristu, který je Immanuel, totiž **„Bůh s námi“**. Toto Boží ujištění smíme brát velmi vážně, počítat s ním ve všech proměnách a situacích života. Náš nebeský Otec dobře věděl, že potřebujeme

někoho, kdo by nás na cestě našeho života doprovázel, kdo by byl s námi, a proto se vedle nás postavil v Ježíši Kristu.

Je to prostě tak, potřebujeme někoho, kdo by nás vedl, svítil nám na cestu. Člověk se dnes často domnívá, že mu na všechno stačí jeho vlastní rozum. Že právě v něm najde odpověď na všechny otázky a problémy související se životem, a že s jeho pomocí najde správnou cestu a bude schopen sám volit všechny cíle života i prostředky k jejich dosažení; věří, že v rozumu je dostatek světla k rozpoznání všech nástrah, které stojí v cestě a všeho nebezpečí, které hrozí.

A přece tu je potřebné povědět, že navzdory všemu očekávání, se právě tento rozum ukazuje jako hodně nespolehlivý a také nebezpečný vůdce života. Často je velmi těžké určit hranici mezi tím, kde končí lidský rozum a začíná prosté bláznovství a šílenství. To, že žijeme ve znamení rozumu není žádný objev. Člověk jej dosadil nejen na trůn bádání a vědeckého poznávání, ale vládě a kontrole rozumu beze zbytku všechno poddal. A přece snad v žádném jiném století nebylo na světě tolik šílenství a nerozumu, nedostávalo možnost k uplatnění tolik ničivých a pustošivých sil, nebylo tu tolik strachu a úzkosti z toho, co ještě člověk na člověka vymyslí, jako právě za této vlády rozumu našeho věku. A není také pravda, že rozum člověka vyvazuje z posledních vazeb tradičního chápání věcí i zbožnosti, které jej ještě usměřňovaly? Vždyť když se lidé zrovna nezabíjí ve válkách, pak se tento rozumný člověk upíjí alkoholem, pouští si do žil drogy, při sportu se mrzačí dopingem a podobně, a přece je to stále jeden a tentýž člověk, který se rozumu dovolává a prohlašuje jej za nejvyšší autoritu.

Ne náš Pán dobře věděl, že ani lidský rozum není spolehlivým průvodcem člověka a proto se stává Immanuelem - „*Bohem s námi*“, aby náš život řídil, pořádal a vedl, aby On sám určoval hodnoty i meze našeho chování a abychom ve vzájemném vztahu nestáli vůči sobě ve stálé vypočítavosti, ale v lásce, která je **jedinou možnou myslitelnou cestou**, která vede ke šťastnému a radostnému životu.

On se ale vedle nás staví také proto, abychom nebyli sami, abychom nebyli odkázáni jen sami na sebe, ale právě v Ježíši Kristu měli podobu a obraz toho, jak má vypadat skutečný člověk, a v Něm měli také útěchu a oporu ve všelijak nesnadných polohách života. Je to opět téměř nepochopitelný protiklad že v podmínkách a společnosti, kde je takřka o vše postaráno, kde člověk nemusí trpět nouzí a kde je mu nabízena nejrůznější zábava, přece jen prožívá mnohý uprostřed mnohých svou opuštěnost, která jej činí nešťastným. Člověk potřebuje druhého člověka, aby se s ním mohl rozdělit o starost i radost, ale potřebuje se také svěřit se všemi svými věcmi, které jej často svírají a naplňují úzkostmi. Tento hluboký ponor je možný jen tam, kde člověk žije ve skutečném vztahu s Bohem, svým Pánem.

Největší bídou člověka je, když zůstane pouze sám. Z počátku, když je plný elánu a potřebných sil, si tuto potřebu Immanuele - „*Boha s námi*“ tolik neuvědomuje. Ale jak to bude vypadat tehdy, až se dostaví dny, o kterých Kazatel poví „**nemám v nich zalíbení**“? K čemu jinému se pak člověk upne, jestliže si není vědom Boží blízkosti a účasti?

„I kdybych musel jít údolím stínu smrti, nebudu se bát zlého, vždyť ty jsi se mnou.“ To je snad nejmocnější slovo proti lidské opuštěnosti a samotě, které bylo kdy pověděno. Kristus chce být s námi, abychom nikdy nebyli docela sami. A kdo něco ví o tom, že Kristus je Immanuel, ten není nikdy vydán jen na pospas sobě samému a samotě. **„Nenechám tě samotného a neopustím tě.“** Opouští-li člověk

Boha, jemu tím nijak neublíží. Opuštěný není Bůh, ale ten, který jej opouští. Bůh není odkázán na nás, ale my jsme odkázáni na něj.

A toto „**Bůh s námi**“ platí nakonec ještě také v jiné souvislosti. Nejlépe ji snad vystihuje apoštol Pavel, když říká: „**Je-li Bůh s námi, kdo se může postavit proti nám.**“ Můžeme tomu rozumět také tak, že se Pán Bůh zde na zemi staví za určité lidi, za zcela určité myšlenky a pořádky, a zároveň tu stojí proti všemu, co není podle jeho vůle a co je v rozporu s pravdou, láskou a s jeho plány se světem a námi lidmi. A tam, kde stojí Bůh - na čí straně stojí - tam je to vždy předem vyhráno, i když cesta k tomuto vítězství vede třeba přes kříž.

A tak Bůh není tam, kde je prostá většina, kde je moc, úspěch a pýcha, kde je vše do detailu naplánováno a promyšleno. Nemusí na tomto světě jednoznačně stát ani za církví. Bývá ale často tam, kde bychom jej vůbec nehledali a uvádí na svět události, kterých by se třeba nikdo nenadál a které by člověka nenapadly ani ve snu. „*Myšlení lidí často obrací v nic; a jeho cesty jsou jiné než cesty naše.*“

Takže, bratři a sestry, s touto myšlenkou a poznáním, že „*Pán Bůh je s námi*“, že On je tím, který vede a řídí, tím, který vytváří obecenství s námi lidmi a staví se za dobré věci, chceme vstoupit do Nového roku. V Něm, a jedině v Něm, vidíme pomoc, sílu i všechnu svou naději. Vždyť On pověděl Jozuovi: „**Nenechám tě samotného a neopustím tě. Bud' rozhodný a statečný, počínej si zmužile.**“ A toto nadčasové slovo je zde i pro nás, smíme si je ve víře přivlastnit. Bůh nám dej, ať z něj žijeme, ať se každého dne stává naším pokojem i radostí.

Amen.